

Az én költőim (I.)

„Itt életem e tisztáson valaba...”
(Dmitro Pavlicsko)

Hogy a szív verdesve száll, s hogy hova,
miként verődik, azt se tudja, írod.
Az asztalon zsömlékké gyúrt papírok
mocorognak, ahogy gép-kocsija
jár ide-oda versemnek. A tisztás,
a mindig beíratlan lap, zajokkal
fényes, fényekkel zajos, annyi okkal
népesülhetne. Mégis, ma ez itt más,
mint – bármi átélt – ráemlékezés
valakire, aki nem is kevés
időt töltött „velem”: gondolatával,
tájaival és madaraival;
s nem köszöntöm őt „tisztások sorával”,
csak egy verskezdetével, annyival,
hogy fenyők kérdezgetik, hol lakik,
ahogy a tengerhez, vendég, lemegy,
és ahogy tudom, e *sok* s ez *alig*
oly égaljtól független-egy elegy,
és ha majd a fák így, „kit keresel”,
engem kérdeznek, gondolok, Barátom,
töprengéseidre: mint múlik el
a világ csak úgy, mint lebbent-madár-nyom;
akik megvoltak nekem, odavesztek,
mondom, de – hátha ti: *engem* kerestek...?!